

Once upon a time

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Οι μύθοι τού Αισώπου - Aesop's Fables

Από σήμερα αρχίζουμε με το Αίσωπο μια σειρά ελληνικών μύθων και θρύλων στα ελληνικά και αγγλικά για να μπορούν να τους διαβάσουν οι γιαγιάδες και παππούδες με τα εγγόνια τους, που δεν μιλούν τις δύο γλώσσες και ελπίζουμε να βοηθήσουμε την επικοινωνία των δύο γενιών.

O Αίσωπος ήταν αρχαίος Έλληνας μυθοποιός και μυθογράφος. Θεωρείται ιδρυτής του λογοτεχνικού είδους που σήμερα ονομάζεται παραβολή ή αλληγορία. Για τη ζωή του δεν υπάρχουν ακριβείς και συγκεκριμένες πληροφορίες, από πολλούς μάλιστα αμφισβετείται ακόμη και η ύπαρξή του. Είναι ο διασημότερος από τους αρχαίους μυθοποιούς, αναμφισβίτης πατέρας του αρχαίου μύθου. Θεωρείται επίσης ο κορυφαίος της λεγόμενης διδακτικής μυθολογίας. Δεν έγραψε κανέναν από τους μύθους αλλά τους διηγόταν προφορικά. Οι γνωστοί μύθοι του Αισώπου ήταν 359, γιατί πολλοί λένε οι είναι περισσότεροι. Ήταν άσχημος και καμπούρης. Ταξιδεψε πολύ στην ανατολή και στην Αίγυπτο. Πιθανόν να είχε επαφές με τους επτά οσφόγις. Υπήρξε γνωστός στον αρχαίο κόσμο. Αναφέρεται από τον Ηρόδοτο, τον Πλάτωνα και άλλους και χωρίς αμφιβολία ήταν ένας φιλόσοφος και παραπρητής της ανθρώπινης φύσης και της κοινωνίας. Θεωρήθηκε πατέρας της μυθογραφίας. Ο Αίσωπος διατύπωνε -με τρόπο προσιτό στη λαϊκή νομοσύνη- πθικές, πολιτικές και κοινωνικές εμπειρίες. Τους ρόλους των πρωταγωνιστών του παίζουν ανθρώπινοι χαρακτήρες και, κυρίως, ζώα που στην εποχή που διαδραματίζονται οι μύθοι είχαν λαλιά. Πολλές παροιμίες που θεωρούνται αποστάγματα της λαϊκής σοφίας οφείλονται στους μύθους του Αισώπου.

A fable is a very short story with a moral. Fables are fun to tell, and help teach good behavior as well. Aesop was a storyteller. He lived around 2,500 years ago in ancient Greece. Aesop's favorite story to tell was a fable, because they were short and they were fun. His audience would stay interested in the stories he told. There is no record that Aesop ever wrote anything down. He probably just remembered the stories he told. But after his death, people who could write did not want to lose the stories he told. They wrote them down. It's a good thing they did, too, or these delightful fables might have been lost forever. Instead, we still enjoy them today. Here is one of our favorite fables told long ago by an ancient storyteller named Aesop:

The Fox and the Goat

Once upon a time, a long time ago, a fox fell down a well. He was stuck there for a quite a while. Finally, a goat wandered by.

«What are you doing?» asked the goat curiously. «Stay away,» snarled the fox. «This is my water.» «That's not fair,» snapped the goat. «Why should you get all the water?» Before the fox could say another word, the goat jumped in the well.

Quick as a flash, the fox leaped on the goat's back and out of the well. He ran happily off, leaving the goat stuck in the well.

THE MORAL OF THIS STORY: Do not always believe what you hear from someone who is in trouble.

H αλεπού και η κατσίκα

Μια αλεπού εκεί που περπατούσε απρόσεκτα δεν είδε ένα πηγάδι που ήταν μπροστά της και έπεσε μέσα. Για ώρα προσπαθούσε να βρει τρόπο να βγει από το πηγάδι αλλά δεν τα κατάφερνε. Μετά από πολλές ώρες μια διψασμένη κατσίκα πλησίασε στο πηγάδι για να πιει νερό. Μόλις είδε την αλεπού τη ρώπος:

«Είναι το νερό δροσερό και αρκετό για να χορτάσει τη δίψα μου;»

Η πονηρή αλεπού παριστάνοντας πως δεν βρισκόταν σε δύσκολη κατάσταση, απάντησε:

«Έλα κάτω φιλενάδα! Το νερό είναι τόσο καλό που δεν μπορώ να το χορτάσω! Άλλωστε είναι τόσο πολύ που αποκλείεται να τελειώσει...».

Όταν τα άκουσε αυτά η κατσίκα δεν έχασε καιρό και πήδηξε μέσα στο πηγάδι. Αφού ήπιε πολύ νερό και χόρτασε τη δίψα της κατάλαβε ότι δε θα ήταν και πολύ εύκολο να βγουν από το πηγάδι γιατί ήταν αρκετά βαθύ. Η αλεπού τότε της πρότεινε ένα σχέδιο για να βγουν από το πηγάδι: «Αν σπεκθείς στα δύο σου πόδια και σκύψεις το κεφάλι θα πηδήξω από πάνω σου και θα και θα βγω έξω, ύστερα θα σε τραβήξω κι εσένα!»

Η κατσίκα συμφώνησε αμέως και έκανε αυτό που της πρότεινε η αλεπού, και φυσικά η αλεπού πήδηξε και βγήκε έξω από το πηγάδι. Βγαίνοντας έξω ξεκίνησε να φύγει τρέχοντας μακριά από το πηγάδι, ξεχνώντας την υπόσχεση που έδωσε στην κατσίκα ότι θα τη βοηθήσει.

Πριν απομακρυνθεί γύρισε και είπε στην κατσίκα: «Αν είχες το μισό μυαλό από μένα θα σκεφτόσουν τρόπο να βγεις, πριν αποφασίσεις να μπεις στο πηγάδι. Συγνώμη τώρα αλλά πρέπει να φύγω γιατί έχω δουλειές και δεν μπορώ να καθυστερώ εξαιτίας σου». **ΗΘΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ:** Να μην πιστεύεις ό, τι σου λένε, χωρίς πρώτα να το σκεφτείς.

The Fox and the Stork

One day a fox was feeling good. He decided to play a trick on the stork. The fox thought the stork looked funny and he was always laughing at the stork.

“Please come over to my house for supper,” the fox told the stork. The stork gladly accepted. He wanted to be friends with the fox. He made sure he arrived at fox’s house on time. He was hungry.

The fox served soup for supper. It was set out in a very shallow dish and all the stork could do was dip in the end of his beak. He did not taste a single drop of soup. Fox happily lapped up the soup with a sly smile on his face. The stork pretended to enjoy his soup.

Although the stork was very angry at the fox’s trick, he was also even-tempered and not one to throw temper tantrums. However, not long after this, the Stork invited the fox to dinner. The fox arrived promptly. The stork was serving a delicious smelling fish dinner. But it was served in a tall jar with a very narrow neck. The stork could easily get at the food with his long bill,

but the fox could only sniff at the delicious dinner and lick the outside of the jar.

THE MORAL OF THIS STORY: Do not play tricks on your friends unless you can stand the same treatment yourself.

H Αλεπού και ο Πελαργός

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα όμορφο χωριό ζούσε ένας πελαργός με τη γυναίκα του και τα παιδιά τους. Έξω από το χωριό ζούσε μια πονηρή αλεπού με κοκκινωπή γούνα και φουντωτή ουρά. Μια μέρα, ο πελαργός και η αλεπού έτυχε να συναντηθούν στο δάσος.

«Καλημέρα Κύριε Πελαργέ! Πώς από δω;» τον ρώπως η αλεπού.

«Ηρθα εδώ στο δάσος για να μαζέψω τροφή για τα παιδιά μου», της απάντησε ο πελαργός.

«Μιας κι ήρθες στη γειτονιά μου, θα έρθεις να σου κάνω το τραπέζι;»

Ο πελαργός παραξενεύτηκε με την πρόταση της αλεπούς, αλλά στο τέλος δέχτηκε. Πήγε λοιπόν στο σπίτι της, κάθισε στο τραπέζι και η αλεπού τον σέρβιρε μια ζεστή και αχνιστή σούπα σε ρηχό όμως, πιάτο. Τότε κατάλαβε ο πελαργός, πως η αλεπού ήθελε να γελάσει μαζί του, αφού με το μακρύ του ράμφος ήταν αδύνατο να φάει τη σούπα σε ρηχό πιάτο. Έκανε λοιπόν πως έτρωγε και αφού τελείωσε και η αλεπού, την ευχαρίστησε και της είπε:

«Ηιαν πολύ νόστιμη η σούπα. Για να σου ανταποδώσω την φιλοξενία, θέλεις να έρθεις αύριο στο δικό μου σπίτι να φάμε μαζί;»

Η αλεπού δέχτηκε την πρόταση του και ο πελαργός ξεκίνησε για το σπίτι του. Σε όλη τη διαδρομή σκεφτόταν ότι η αλεπού τον κορόιδεψε και ότι θα έπρεπε να πάρει το μάθημά της. Την επόμενη μέρα, ο πελαργός εξήγησε στη γυναίκα του τί του έκανε η αλεπού. Έτσι, της ζήτησε να ετοιμάσει ένα πολύ ωραίο δείπνο και να το σερβίρει σε γυάλες με ψηλό λαιμό. Όταν πλησίαζε η ώρα, η αλεπού, κουνιστή και λυγιστή, κουνώντας την φουντωτή ουρά της με καμάρι, ξεκίνησε για το σπίτι του πελαργού. Χτύπησε την πόρτα και η οικογένεια την υποδέχτηκε με χαμόγελο.

Κάθισε στο τραπέζι, κι ο πελαργός με τη γυναίκα του έφεραν τις γυάλες. Ο πελαργός έχωσε αμέσως το ράμφος του μέσα στον ψηλό λαιμό της γυάλας και άρχισε να τρώει το φαγητό του με μεγάλη όρεξη.

Η αλεπού προσπάθησε να χώσει τη μουσουόδα της, αλλά άδικος κόπος. Ούτε μια μπουκιά δεν κατάφερε να φάει. Αφού τελείωσε το φαγητό του ο πελαργός, σπεκώθηκαν από το τραπέζι και η αλεπού προχώρησε μουτρωμένη και υποτική, αλλά χωρίς να πει λέξη. Καλημέρα την οικογένεια και έφυγε για το σπίτι της. Στο δρόμο σκεφτόταν συνεχώς, πως αν μαθευόταν το πάθημά της, τα άλλα ζώα δε θα την είχαν πιάσει από τη μύτη της.

ΗΘΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ: Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος!